

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. august 2014
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Helga Lund Laursen
Sagsnr.: 2014-0030-2241
Dok.: 1241147

Hermed sendes endelig besvarelse af spørgsmål nr. 1087 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 26. maj 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jan E. Jørgensen (V).

Karen Hækkerup

/

Rikke-Louise Ørum Petersen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørsmål nr. 1087 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Idet det fremgår af forbrugerrettighedsdirektivets (2011/83/EU) præambel 19, at forbrugeren har fortrydelsesret ved aftaler om digitalt indhold, medmindre forbrugeren har givet sit samtykke til, at leveringen i medfør af aftalen påbegyndes inden fortrydelsesretten udløber, og har anerkendt, at vedkommende dermed vil miste sin fortrydelsesret, og idet det fremgår af direktivets artikel 16, litra m (undtagelser fra bestemmelserne om fortrydelsesret/afkald på fortrydelsesret ved levering af digitalt indhold), at medlemsstaterne må ikke give mulighed for at udøve fortrydelsesret fsva. levering af digitalt indhold, hvis udførelsen er påbegyndt med forbrugeren forudgående udtrykkelige samtykke og anerkendelse af, at forbrugeren dermed mister sin fortrydelsesret, og idet det følger af artikel 7, stk. 2, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren en bekræftelse på forbrugeren forudgående udtrykkelige samtykke og anerkendelse, bedes ministeren oplyse, hvorledes dette hænger sammen i forhold til kravet i lov om forbrugerftaler (lov nr. 1457 af 17/12/2013) § 10, stk. 2, § 13, stk. 2, samt hvorledes man forestiller sig, at den erhvervsdrivende i praksis skal sikre sig en kopi af forbrugeren samtykke samt give forbrugeren en kopi inden udførelsen af f.eks. en film eller musik påbegyndes digitalt, og samtidig bedes ministeren i den forbindelse oplyse, om direktivet er implementeret på samme måde i Norge og Sverige, så det er en forudsætning for afkald, at forbrugeren modtager en kopi af sit udtrykkelige samtykke, inden leverancen kan påbegyndes.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af den del af spørgsmålet, der vedrører Norges og Sveriges gennemførelse af bestemmelserne i direktivets artikel 7, stk. 2, artikel 8, stk. 7, og artikel 16, litra m, indhentet udtalelser fra de norske og svenske myndigheder, hvortil jeg kan henvise.

Det Kongelige Barne-, ligestillings-, og inkluderingsdepartement har oplyst følgende vedrørende Norges gennemførelse af bestemmelserne:

”I norsk rett er bestemmelsene i direktivet artikkel 7 nr. 2 nedfelt i lov 20. juni 2014 nr. 27 om opplysningsplikt og angrerett § 11 annet ledd.

Loven § 11 annet ledd stiller krav om at det skal fremgå av avtalen eller bekræftelsen som gis forbrukeren, at forbrukeren har samtykket i nedlastning av digitalt innhold og erkjent at angreretten dermed bortfaller. Dette betyr at det ikke er tilstrekkelig at forbrukeren ved avtaleinngåelsen samtykker i at nedlasting

kan starte, og erkjenner at angreretten dermed går tapt. Forbrukeren skal også ha sitt eksemplar av avtalen, eventuelt en kopi, hvor disse opplysningene fremgår.

I spørsmålene fra Folketingets rettsutvalg spørres det hvordan man forestiller seg at den næringsdrivende i praksis skal sikre seg en kopi av forbrukerens samtykke (til at nedlasting av digitalt innhold starter før angrefristen er utløpt og erkjennelse av at angreretten dermed bortfaller) og hvordan den næringsdrivende kan gi forbrukeren en kopi av avtalen før utførelsen av en film eller musikk påbegynnes digitalt.

Det følger av direktivet at forbrukeren kan få sitt eksemplar av avtalen på papir. Av avtalen skal det fremgå at forbrukeren er klar over at angreretten bortfaller etter at nedlasting av digitalt innhold er begynt. Dette kan for eksempel gjøres ved at forbrukeren krysser av på avtaledokumentet om at dette forholdet er oppfattet. Avtalen kan fylles ut i to eksemplarer, dersom den næringsdrivende ikke har annen kopimulighet tilgjengelig på, for eksempel, salgsmessen. Dersom forbrukeren samtykker i det, kan den næringsdrivende gi/sende forbrukeren kopi av avtalen på varig medium, istedenfor å gi forbrukeren avtalen på papir. Dette kan for eksempel skje dersom den næringsdrivende har med seg en skanner eller tar elektronisk bilde av avtalen og sender den til forbrukerens e-postadresse eller mobil. Det er tilstrekkelig etter direktivet at forbrukeren får en bekreftelse på inngått avtale. Dette forutsetter at forbrukeren har fått øvrige opplysninger skriftlig før avtalen inngås.

Kravet i direktivet innebærer at den næringsdrivende ikke bør gi forbrukeren nøkkel eller produktkode til det som skal lastes ned, før avtalen er inngått, og forbrukeren har fått sin kopi. Eventuelt kan forbrukeren få bekreftelse på at avtale er inngått, derunder opplysning om at angreretten bortfaller straks nedlasting starter. Dersom forbrukeren laster ned digitalt innhold uten at den næringsdrivende har fylt de formelle kravene til avtalen, kan forbrukeren angre seg og få sitt vederlag tilbake, selv om den digitale ytelsen ikke kan leveres tilbake.”

Justitiedepartementet har opplyst følgende vedrørende Sveriges gjennomførelse af bestemmelse:

”Av lagändring, SFS 2014:14 i 2 kap. 5 § andra stycket, framgår hur Sverige har implementerat artikel 7.2. Det anges alltså bl.a. att ”Om konsumenten i enlighet med 11 § 11 har gått med på att det inte finns någon ångerrätt vid köp av digitalt innehåll, ska det framgå av kopian eller bekräftelsen.” Av 2 kap. 11 § 11 framgår att ångerrätt inte gäller för avtal som avser digitalt innehåll som levereras på något annat sätt än på ett fysiskt medium, om konsumenten uttryckligen har samtyckt till leve-

rans på detta sätt och gått med på att det inte finns någon ångerrätt.”

Der henvises i øvrigt til den foreløbige besvarelse af spørgsmål nr. 1087 af 11. juni 2014.